

REFERENCES

1. U.S. Bureau of Labor Statistics. (2020) *Occupational Outlook Handbook, Management, Human Resources Managers*. Retrieved from <https://www.bls.gov/ooh/management/human-resources-managers.htm>

Огієнко Олена

Інститут педагогічної освіти і освіти
дорослих імені Івана Зязюна НАПН України
м. Київ, Україна

СИСТЕМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ У США

Ключові слова: забезпечення якості вищої освіти, акредитація, модель повного управління якістю, американський університет.

Питання якості вищої освіти гостро постало у США у 1970-і роки ХХ століття. Поштовхом слугувало відставання американських компаній від японським на міжнародних ринках. До оцінювання якості вищої освіти долучаються стейкхолдери. Суб'єкти, включаючи ринок праці та професійні організації, мають окреслювати рамки компетенцій та університети, які мають визначити місію та стратегію освітніх програм, політику управління якістю, повинні співробітничати для отримання очікуваного результату з урахуванням вимог національних та міжнародних органів акредитації [1]. Не дивлячись на різноманітність підходів забезпечення якості пріоритетним залишається акредитація. Зазвичай, стейкхолдери дотримуються моделі повного управління якістю (TQM), за якою передбачається якісний вимір для всіх аспектів діяльності університету та ієрархія підходів: акредитаційний огляд, оцінювання за критеріями премії Болдріджа (національна премія за якість США, яка нагороджується на основі оцінки діяльності за певним набором критеріїв: керівництво, стратегічне планування, орієнтація на клієнта, вимір, аналіз та управління знаннями, орієнтація на персонал, орієнтація на процеси, результати), зовнішній огляд, оцінювання програм, аудит менеджменту, основи стратегічного планування.

Заактуалізуємо на тому, що у США існує два рівня акредитації, яка здійснюється незалежними агентствами, що у своїй роботі керуються принципом колегіальності. Акредитація виконує декілька функцій: забезпечення якості; доступ до федеральних та місцевих фондів; надання впевненості приватному сектору; полегшення трансферу між інституціями. В основу акредитації закладено ряд принципів: вдосконалення академічної якості; демонстрація підзвітності; заохочення самоконтролю і планування змін та необхідності поліпшення; використання доречних і справедливих процедур прийняття рішень; демонстрація постійного перегляду практики акредитації; володіння достатніми ресурсами [1; 2]. Серед організацій, які залучені до акредитації виділяють 4 групи організацій: регіональні органи акредитації; національні органи акредитації у сфері вищої освіти; національні органи акредитації з окремих професій; програми

органи акредитації. Акредитація на регіональному рівні відповідає високим освітнім стандартам. Національну акредитацію за допомогою органів акредитації здійснює Міністерство освіти США. Її основною метою є визначення рівня якості та відповідності стандартам надання федеральних коштів. Університети проходять процедуру акредитації кожні 10 років. Для успішної акредитації важлива наявність і функціонування у ВНЗ внутрішньої структури оцінювання та управління якістю, при чому оцінювання здійснюється самими викладачами, міждисциплінарними командами.

Американська модель забезпечення якості вищої освіти інституціонально спирається на такі взаємопов'язані рівні: рівень персональної сертифікації, рівень університету, рівень громади штату, рівень асоціацій коледжів та університетів, професійних об'єднань та органів акредитації, рівень конкурсу премії Болдріджа та федеральний рівень [1; 2; 3].

ЛІТЕРАТУРА

1. Льницький Д.О. Інституційна модель забезпечення якості вищої освіти США //Теоретичні і практичні аспекти економіки та інтелектуальної власності. – 2015. – Вип. 2(12), Том 1. – С. 37-53
2. Bredillet C.N. The getting of wisdom: The future of PM university education // International Journal of Project Management. - 2013. - № 31. - P.1072-1088.
3. Eaton J.S. An Overview of U.S. Accreditation. Council for Higher Education Accreditation. [Електронний ресурс]. Режим доступу: www.chea.org/pdf/Overview%20of%20US%20Accreditation%202012.pdf

Локшина Олена

Інститут педагогічної освіти і освіти
дорослих імені Івана Зязюна НАПН України
м. Київ, Україна

ПОРІВНЯЛЬНА ПЕДАГОГІКА ЯК НАУКА: БАЗОВІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

Ключові слова: компаративістика; педагогічна компаративістика; порівняльна педагогіка; компаративістика в освіті; зарубіжна педагогіка; крос-культурні порівняння.

Компаративістика (від лат. *comparāre* – порівнювати) – термін, який позначає порівняльне дослідження у різних галузях соціальних наук – порівняльне мовознавство, порівняльна економіка, порівняльна педагогіка, порівняльна політологія, порівняльна філософія, порівняльне правознавство та ін. Предметом компаративістики є закономірності/тенденції розвитку (політичних, правових, освітніх, культурних) систем (феноменів/процесів всередині цих систем) для порівняння, побудови нового знання і прогнозу. За масштабністю компаративне дослідження може охоплювати глобальний, регіональний, субрегіональний або секторальний рівні.